

родно право, ставали собственостъ на побѣдителитѣ. Сжщо ставаль робъ и онзи, който попадалъ въ рж-цѣтѣ на нѣкого отъ друго племе или народъ, съ който неговото племе и народъ не били въ приятелски отношения. Този способъ за доставяне робе билъ най-честиятъ и най-обикновениятъ. Българитѣ разпрѣдѣляли помежду си заробенитѣ неприятели на бойното поле при завладяването на нѣкоя крѣпостъ, или при ограбването на нѣкоя неприятелска областъ.

Законно робство. Въ старитѣ български наказателни закони за много прѣстѣпни дѣяния, като наказание се прѣдвиждала продажбата на прѣстѣпника въ робство. По Законъ соудный людъмъ прѣстѣпленията, лъжесвидѣтелствуване, блудство на жененъ човѣкъ съ робиня, насилствено обезчестяване, кражба, заробване на свободно лице и продаването му като робъ и за много други още прѣстѣпни дѣяния прѣстѣпникътъ се наказваль съ продажба въ робство. Много свободни люде сами доброволно се продавали за робе. Но за да бжде подобна продажба валидна и да не може робътъ да рекламира свободата си, би трѣбвало да е по-възрастенъ отъ двадесетъ години и да е получилъ стойността си. Ако ли той биваль по-малкъ отъ двадесетъ години, то и слѣдъ получаването на цѣната си пакъ ималь право да рекламира свободата си и да иска своето освобождение отъ робство⁷⁰. Цѣната на робето зависѣла отъ тѣхната възраст и занаятъ. Най-скжпо се цѣнили лѣкаритѣ, юриститѣ и скопцитѣ — занаятчии. Бацитѣ, когато се намирали въ крайна нужда и голѣма бѣднотия, продавали своитѣ малолѣтни дѣца, които слѣдъ пълнолѣтието си имали право, да искатъ да бждатъ освобождени отъ робство⁷¹. Длѣжниците, които

⁷⁰ Epit. legum. Tit. XXXVII, § 71/.

⁷¹ Ibid. „ „ „ 72/.